

Jóban a magánnyal

Zokog a magány
Egy kicsiny sarokban
Elkövettem egy hibát:
Mecirógattam.
Ő rám nevetett
Kacagása dallamára
csöndporcióim
vad taktusokba verődtek
az én csendem így lett
Semmié egészen
Miért is lettem mecénása,
hagytam volna egymagára
hűs szobámnak
ama piciny szegletét

(Kép forrása: https://proaktivdirekt.com/adaptive/article_md/upload/images/magazine/maganyos-no.jpg)

Fohász

Szégyen ne ragadja ki kézből a tollat
Ha lüktet és kitörni kész a gondolat
Bánat ne korbácsolja a lelket
Mikor elszorul majd kihűl a szív
Egy érzés mellett
Légy mindig erős te Akarat
S tölts el engem minden percben!

(Kép forrása: <https://voila.cafeblog.hu/2015/06/18/antoine-de-saint-exupery-fohasz-magyar-es-francia-nyelven/>)

Együtt avagy külön

Variáció_1

Mi a rész, mi nyüzsög
s formálja egészé a Semmit
mit magának okoz
ki tán már kész belé halni egészen
együtt azzal, vagy külön..
van- e különbség?
tán az érzet az mi olykor
pírral festi meg az ajkat
ha a másokra tekint
szembogárnak föld színű
bús realitása
de szépsége nekem a barna benne
a föld, amelyben lelkem nyughat

(Kép forrása: http://gallery.site.hu/d/18758008-2/Siro_szem.jpg)

Variáció_2

Szemének bús színű realitása
kkarcolja éj-tükörnek fény övét
de jaj, a föld nehéz
s barna benne mind mi döng
szárnyszegetté teszi őt
s magába rántja
Füstös csókot hord a szél
- a Naptól lopta el-
tépett felhőkbe gubancolódva
fáradt múzsa ajkára véle tán
könnyű pírt lehel

Őszi kép

Szél zúg a fák közt
Oldalog a lég
Fátyolba burkol ma még
És árnyat szó körém
E csendes őszi éj
Fekszem a puha avaron
Szívemben kavargó az érzés
Lomhán csak hasalok
Lágy levelek szélén
Röppen egy kis vidám
Feketerigó
Szárnyat bont a világ
És reám mosolyog

Őszi séta

Bolygó levélforgatag,
Arcba karmol a fagy
Léptem a puha avaron
Egyre mélyebb nyomot hord
Míg csípősen zúgva sziszeg a szél
Nyakamba
Úzött vad szalad tova
Elhagyva berkeket
Hirtelen megtorpan,
Tán meglehet
Légbecsavarodott pillantásából
A fagy csal ki könnyeket

(Kép forrása: https://www.moetofoto.com/cache/datsogallery_catid-7_790x1200_3x2/00197.jpg)

Szárazon tompán járda hasal
Monoton léptekkel kimérten haladsz
Halkan siklik a lég
Csörömpölő időporciók tömkelegét
Vonszolod magadba zárva rég

(Kép forrása: http://ildare.unas.hu/shop_seopic/4934/ildare_573134/ildare_573134.jpg?time=1430517106)

Tánc, tánc, tánc

Tánc, tánc, tánc
Süvítő ruhakavalkád
Egymásba hajló formákba
Fulladt színek közt
Tarka lelkek szállnak

Tánc, tánc, tánc
Szoknyaszegély nadrágon ránc
Könnyed érzés magával ránt
S megbabonáz

(Kép forrása: <http://leleksafari.hu/adat/uploads/2018/06/t%C3%A1nc-tang%C3%B3-mozg%C3%A1s-f%C3%A9rfi-n%C5%91-1024x683.jpg>)

Holnap majd

Most vérzek
Szívem cseppet könnyez
Sebet vágott papírlapon
tollkarcok nyomait őrző
gyötrő léleknehezék

Holnap majd ha ébredek
Vér táplálta csermelyben
Arcképembe merengve
Igazitom sminkemet
Elfedi tán lelkemet e maszk

(Kép forrása: http://feketetoll-blackpen.blog.hu/media/image/2015-12-20/8845728/h_blogger_C3_A9rz_C3_A9s_23.jpg)

Minden elmúlik

Lelkembe mélyülő barázdák
Ó vigyázz, az Idő képes
S tejfogakba mártogatja magát
csendben kell maradni hát
Olykor jobb, ha néma a száj
Mikor tekintetekbe öli magát a tér
Olyanba akár ez enyém,
vagy tán tiéd
elévülő szoborrá lesz mind,
ami arcok képe
reggeli tükörben
ó mardosó évek tömkelege
omlik a barázdákba bele
menekvés mozdulatát
láncolva le
hát semmi sincs ellene?

(Kép forrása: https://galeria.nlcafe.hu/files/757/087/000/87757/87757_729642_1000x700.jpg)

Fagy skicc_1

Hideg
Dér a kerítésen
Fehér a fehéren, az út rideg
Dér a kerítésen
S fák ágain bizsereg
Hideg tej a táj

Fagy skicc_2

Kerítésen hideg dér
Fehéren fehér
az út rideg
Dér a kerítésen
bizsereg a fákon
hideg tej a táj

Ágra telepszik a fátyolból szőtt hideg
Gallyra borult madársereg
Néma ajkkal csicsereg
Bátor napsugár kriptája
E sűrű lombtömeg
Ázott tollakon paroláz a hideg

(Kép forrása: http://www.eumet.hu/wp-content/uploads/jeges_zuzmara-600x400.png)

Káosz

Varakat látok ledőlni,
Szélei egésznek,
Elmosódott világképek
S végek
Rezeg a lég, a léc,
A mérce,
Mellyel életeket mérnek ki, s meg
Eldől, elhullt rész lesz az egész..
Burkolózik a világ
A káosz kész kitörni
Formát bont a lég
Messziről szárnycsapások érnek el
Talán téged is majd
Ó, jajj!omló várfalak..
Szabadságom börtönének falai
Ti lennétek tán?

Káosz_2

bár te vagy az Egész
a Minden a részekben nyüzsög

(Kép forrása: http://lexikon.adatbank.transindex.ro/admin/kep/422_1354031550_DSC_7294001.jpg)

Álom

Álmomban egy ösvényt jártam
s a bokrokból
elém gurult egy szarvas tetem
koponyámból a pillangók rögvest
szanaszét reppentek
ösvényt falja most egy halom csont
a szarvasé és a sajátom
a Jóisten tudja csak
melyik eleven
s melyik a holt

(Kép forrása: https://cdn.pixabay.com/photo/2016/01/11/23/56/deer-1134643_960_720.jpg)

Ébredés

Épp egy madár testének zuhanását élem
lepkeszárnyak repdesnek hátul koponyámban
váltottam volna még Pilinszkyvel néhány szót
ám egy illat ébredni csiklandott

Kristályfonalat szó a Hold

Éjszemek tótükrében
lelkem elbóbiskol
Kristálykép falakon lógó
Hanyatló sóvárgás
A vágy csendes dallama
Kínzó árnyba ránt

Amint felnézek az égre,
Elfolyik előttem a sűrű csillaghad
Szívembe szűrődik
A fátyolos Hold sugara
Kendőzetlen immár
És kopár az égi táj
Feslett csillagszőnyeg
Ócska kopott képe függ
Az éj sötét fokán

(Kép forrása: https://lh3.googleusercontent.com/-HiO_AomyR3k/VmEm6wpXtBI/AAAAAAAAAEqI/k0GyW0zIY-w/s640-Ic42/ejszaka.jpg)

Életkép

Elfolyik mellettem az élet,
S hagyja, hogy maradjak
Gyermeteg képpel
csodálni a havat,
Mely hálás érte

(Kép forrása: http://www.bebikkicsikesnagyok.hu/wp-content/uploads/2018/02/shutterstock_112643336.jpg)

Elrendeltetett

Az égboltnak trónusán diadalt ülni,
s tanácskozni a jövődöt
a Vének összegyűlének.
Pálcát törnek majdan
már-már letűnt időnk felett
Állj meg hát te megvetemedett gondolat
lapos üvegek orrán porosló szürke
emléknyaláb
te lassanként elévülő!
hisz sorsunk elrendelve,
jövőknek bélyegét hordozza már a test
És Ők, felhőknek ormán aggként székelők
bölcsekedve s mégsem kérkedőn
sugdossák egymásnak ítéletünk

(Kép forrása: http://imagestore1.blogger.hu/25_23295_537530_a1ddb47f22c7b566d186615bcc22d849_ec7b83_301.jpg)

Változásokat szül olykor
e bús tavasz
minden virág szirma
fáradt magból fakad
tompán hasal s döng a rög
kész a termőtalaj
benne már a lét és nyüzsg
sarjad a mag s pattanva hasad
Virág kél majd belőle
akár a Nap
megannyi borús felleg alatt

(Kép forrása: <http://ocdn.eu/pulsecms-transforms/1/KOAtkqTURBXy9iNDY2ZjQyOWFjY2JkZjNhNjU2NWNjYzU5MjYwYWl1My5qcGVnkpUDAADNAxTNAbuTBc0DFM0BvA>)

Az én ágyam sem az enyém,
az én hazám nincs is már
mások élik helyettem
azt ami az én életem
semmi sincs már
ami itt még az enyém
nincs egy hely sem ahol
az otthon melege elér
senkim sincs és semmim nincs
kűszöbömről
a magány beszökik
szövetgöngyöleg a test
benne elárult lélek piheg
asztalomon üres pohár
kiíva belőle mind
mi életnek cseppje volt
száraz üveg falán
nem csillan több elixír

(Kép forrása: http://pctrs.network.hu/clubpicture/8/9/4/_balazs_anna_vandor_cfestmenye_a_vandor_arnyeka_8_94149_75708_n.gif)

Álomkép

Üvöltve tornyosul s omlik
 a szövet
 miképp a szín harapódzva kergeti
 önmagát
 szoknyaszegély szöveten ránc
 melyet e tánc vadul tépáz
 barna testeken sárga gyűrűkbe száll
 a kék a narancs s a rózsaszín
 bíbor ajkakon kering a mosoly fent
 lapos háztetőkön örült
 forgásba bonyolódik
 e három női kelme
 és nincs se vége se eleje
 akár a vízbe cseppent festék
 oldva a bánat s kín
 légy kék sárga narancs
 rózsaszín mindhárom egyszerre üvölti
 s ne légy forma soha már
 ezt sikítja ez a tánc
 oldódik köröttük minden
 majd a mozgás irányt vált
 kiszakad a körből egy
 szövetfoszlány száll a szélben
 majd csendben elhasal szellő karjaiban
 egymást kergetve veti magát a mélybe
 e három színes női test
 s a kedv hanyatlik hamar
 riadt a pillanat
 ahogy a mélybe tekintek utánuk
 ők odalent tovább forognak
 örülten és vadul
 mint az elébb
 mozgásuk hamar színekbe fullad
 ámde nem hallik tőlük
 semmi hang
 örült táncuk
 immár néma
 ajkukon a halál csókja

(Kép forrása: <https://regde.iwk.hu/userfiles/regde/20150523202929-szinek.jpg>)

Kintről a hűvös befelé tart
vajon képes lesz-e egyetlen
éltető gondolat melegséggel szőni át
a vastag lélekfalakat, (mely bár
védekezni hivatott az élet elé nehéz gátat von)
vagy vele tűnik majd minden, mi élő
s hűs szobában marasztal a fagy

(Kép forrása: <http://kapos.hu/static/keptar/1134/b/683>)

Nyárváró

nyári virágcsokor reszket
az éjszaka kötötte gúzsban
színes lepkeszárny öleli derekát
vaksötétbe lobban
s piheg egy szentjánosbogár
szembogárnak éjtükrében
táncol a magány
amint reá tekintek
áradó csillaghad borít
éjfátylat a mezőre
édes alkony s puha
akár egy tollpárna
kedvemre ölelem keblemre
mind mi játszi virághad
szélfútt szellőszálakkal
hadd akadjon hajamba
s fényesítse lelkemet

(Kép forrása: <https://24.p3k.hu/app/uploads/2018/08/thinkstockphotos-836685320-e1535289985200-1024x575.jpg>)

Végtelen tánc

Táncol a lelkem
e katonán bálban rángva ring
kintről ínycsiklandó életszag ömlik
de ez a tánc egyhamar nem érhet véget
ó örökívű szoknyaszegélyek
térde bicsaklik a gondolat
süvöltő formáknak erdejében
én perpetum mobile a földről
abklakrést keresve
kifelé tekintek

(Kép forrása: <http://kizombaclub.hu/wp-content/uploads/2013/07/2015-01-21.jpg>)

Őszidőn

Égboltnak szemtükrebből reggelre
csak kiszökött az ősz
Óriáscseppek szapora dobolását
állja a háztető
Tejfehér a világnak
komor ábrázatja
súlyos eső fulladva
süpped az aszfaltba
Érkezésedkor te csapzott ősz
vedd le kérlek küszöböm előtt
sáros cipellőd

2018.09.22

(Kép forrása: <https://hir.ma/wp-content/uploads/2018/09/%C5%91sz.jpg>)

Kulcslyukamon át befolytak hozzám
csendben a nappalok
bekanyarodik a fény szobám falai közé
s én hagyom
vakablakom sarkára telepni
onnan les rám rendületlen
míg ágyamban hideg párnák közt
minden gondolat tétován vesztegel
-Voltak álmaim,
láttam hajnalokat gyengéden hasadni
serkent vele remény
s akár a Nap pirkadt
s csordultig telt a szív
míg egy érzés mellett megállt
vesztegelni kicsit
Most kupacokba gyűlve minden mosoly
s minden könnyesepp mi arcot díszít
vagy tisztára mos le
mind itt kuporog most lomha ágyam mellett
s dereng a fény s talán még
egy emlék bekopogtat
ablak támlámra ragadt ujjlenyomat
őrzi látogatásának nyomát
ám túl régi már a zár nem ereszt,
innen se ki se be
félhomályos szobám szeglete
az ágy s benne minden gondolat
a hideg párnán
Kulcslyukat fényesít egy csóva
miképp illan nesztelen

(Kép forrása: <https://24.p3k.hu/app/uploads/2013/10/kulcslyuk-leskelodik1.jpg>)

Édesanyám halálának 4. évfordulójára

Csont és bőr és ín, mi reám tapad
mellkasomon doboló magány
szaggat vérző sebeket
s nehéz cseppet könnyez minden gondolat,
mi a múltba réved
mert miután elmentél nem maradt itt semmi
csupán a hiányod tátong bennem üresen
a hirtelen-hó is elfogyott
késő őszi eső mélyít lábnyomot
s szó barázdát homlokomra ez idő
mely egyre testesebben telepszik mellkasomra
Hidegen piheg az érzés,
ha múlna volna jó
tőle könnyedebb lehetnék
bár szabad soha:
hogyan is szárnyal a madár
ha már tépve minden tolla?
Piheg rajtam a magány
könnyed lépte tapodja lelkem
a lelket, melynek béklyóját
túl rég hordja már e test
Bénító hiány.
Fájó üresség tátong
fel nem tett kérdésekkel üvöltöm a teret tele.
De még az echo sincs sehol
mi reá felelhetne
erősítve hiányom csupán a csend felel
s az érzés mi itt ül súlyosan mellemen
lelkembe minduntalan mártogatva önmagát
a hónap láttam halálát
azt mi szürke sarat szült,
halálod óta immár negyedízigen
a te haláloddal lelkem rabigába dőlt
Köröttem zszibong a lét
érzetek tömkelegét
igyekszem én is magamba gyömöszölni a pillanatokkal,
ám azok mintha szándékom előre éreznék
-csörömpölve szilánkjaira hullanak szét
E szövetgöngyölegbe burkolt

omladozó bőrtön a test,
egy hanyagul szótt kelme,
melynek résén a lélek
szabadságra éhesen les
S kinnt a hó hull csendesen
majd csendes eső szemedz
s játszi szellő napsugárba szökken
Nálam idebent a magány díszíti a karácsonyi ágat,
melyre fátyolból szótt hideg
aggaszt emésztő vágyat
ha múlna volna jó
Tőlem minden tűnni kész

Zsigereimmel a természet
marionett figuraként játszik
valami groteszk darabot
ha fú csontomba
orkánt süvít fájdalom
fejtetőmön az időporciók
egyre nyüzsgő sokasága
fehér foszlányokat hagyott
észrevétlen egymagára
Fáradt a tag s a kar tagbaszakadt
bolyongó gondolatokat
cipelnek lélekinak
a bohócmosoly alól kikandikál
valami méla szendergés
s mikor végre foghíjas mosollyal
átölel az éj
ragacsos testének érzem hűvösét
akár a teljes anyag gyönyörű hiánya, a csipke
ragyog a magány szobámban kiutat keresve
székemen feslett bohócjelmez
holnapra tán ez a lázalom véget ér
reggeli tükörben máz már arcomon
barázdát fed a feledés
ám a gondos mosoly alól
kisiklik egy néma sikoly
sóhajok szállnak lassan egyesével

szürke csomagokban topognak az emberek
tápiókapuding nézéssel
napra nap jó és éjre éj
örökös hazarohanás
hol hűséggel a semmi vár
ó, hogy rohan az idő
s míg oda voltam a nagy életvadászaton
fel sem tűnt
az én almám szebb felébe
egy kiskukac költözött

(Kép forrása: <http://baratno.com/image/article/15/amarionett0.jpg>)

Várakozás vetül a messzi fehérségre,
Mely bár távol tőlem, mégis oly közel
Egymásba rágott szürke képkockákon
Önmagam lényét vélem felfedezni
Vagy legalábbis
hasonló alakok tánca kering bennem
Amint emlékeim között bolyongok egymagamban
Pusztá a táj s csak a tűzrakás mellett
érezem az otthon melegét
Izzó lángnyelvek nyaldossák a tikkadt tarlók tövét
S hagyják, csendben rajtuk pihenjek
Messze a táj a horizont egy tejes kifli
Olyan, melyet gyermekreggelihez adnak
Gondos szülők
A melegség belopódzik lelkembe
És mielőtt szívemig hatolna
Hirtelen megtorpan
Testem hideg lázban izzik
Hol vagyok? s minek?
- nem tudom
Az érzés sas karommal vájja be magát lényembe
Súlyokkal terhelve szárnyalni készülő
Elrongyolt lelkemet
Melyet rég a kutyák elé vetettem
Mintegy eleségül
Táplálja eztán az ő hitvány testüket.

(Kép forrása: <https://24.p3k.hu/app/uploads/sites/11/2015/10/kandallo1-e1445794645859.jpg>)

<http://www.civisporta.hu>

civisporta@gmail.com

